

Kapitola jedna

NASTAL PRVNÍ DEN ŠKOLY A S NÍM I MÁ POSLEDNÍ šance na útěk. Neměla jsem batoh plný věcí, které by mi pomohly přežít, naditou peněženku, abych si mohla koupit letenku, ani kamaráda, který by na mě čekal v autě na konci ulice. V podstatě jsem neměla to, co by většina rozumných lidí nazvala „plán“.

Ale to mi nevadilo. Na akademii v Evernightu nezůstánu za žádnou cenu.

Zatímco venku svítalo, nasoukala jsem se do džínsů a popadla teplý černý svetr. Takhle brzy ráno a tak vysoko v horách byla zima už v září. Sepnula jsem si dlouhé zrzavé vlasy do nedbalého uzlu a nazula si pohorky. Přišlo mi důležité, abych se chovala velmi tiše, přestože jsem se nemusela bát, že bych vzbudila rodiče. Rozhodně nebyli žádná ranní ptáčata. Budou spát jako zabití, než jim zazvoní budík, což bude až za několik hodin.

Do té doby získám slušný náskok.

Z okna pokoje jsem viděla na kamennou obludu s tesáky, která mě probodávala pohledem. Oblékla jsem si džínovou bundu a vyplázla na ni jazyk. „Tobě se možná líbí viset na Pevnosti zatracených,“ řekla jsem jí tiše. „Dobře ti tak.“

Než jsem odešla, ustlala jsem si postel. Málokdy jsem to dělala sama od sebe, ale tentokrát jsem to tak chtěla. Věděla jsem, že dnes rodiče pořádně vyděsím, a měla jsem pocit, že si to tou ustlanou postelí alespoň trochu vyžehlím. I když oni to tak pravděpodobně brát nebudou, pokračovala jsem ve stlaní. Když jsem natřásala polštáře, najednou se mi vybavil podivný záblesk snu z předešlé noci. Byl tak živý a bezprostřední, jako kdyby se mi pořád ještě zdál:

Květina barvy krve.

V korunách stromů okolo mě kvílel vítr a ohýbal větve nahoru a dolů. Nebe nade mnou bylo plné těžkých mraků. Odhrnula jsem si vlasy z obličeje. To jediné, po čem jsem toužila, bylo dívat se na tu květinu.

Všechny okvětní plátky, pokryté kapkami deště, byly jasně červené, křehké a měly lopatkovitý tvar, podobně jako některé tropické orchideje. Přesto ta květina vypadala zároveň mocně a pnula se po větvi jako popínavá růže. Byla to ta nejpodivuhodnější a nejúžasnější věc, jakou jsem kdy viděla. Musela být moje.

Proč jsem se při té vzpomínce otřásla? Byl to jen sen. Zhluboka jsem se nadechla a soustředila jsem se znovu na přítomnost. Byl čas jít.

Batoh jsem měla připravený, sbalila jsem si předchozí noc. Vzala jsem si jen pár věcí – knížku, sluneční brýle

a malou hotovost pro případ, že bych musela dojít až do Rivertonu, který měl v celém kraji nejblíže k lidské civilizaci. To by mi zabralo celý den.

Nechtěla jsem utéct. Ne v tom smyslu, že přeruším se všemi styky a změním si jméno, nebo se třeba přidám k cirku. Chtěla jsem svým odchodem něco sdělit. Od první chvíle, kdy moji rodiče přišli s tím, že oni budou vyučovat a já studovat na akademii v Evernightu, jsem byla proti tomu. Celý život jsme bydleli v tom samém městečku a já jsem od pěti let chodila do stejné školy se stejnými spolužáky. Existují lidé, kteří se rádi seznamují s někým novým, kteří dokážou zapříst rozhovor a rychle se spřátelit, ale já k nim nikdy nepatřila. Dokázala bych cokoli, ale tohle ne.

Je zvláštní, že lidé se většinou usmívají, když o člověku říkají, že je „plachý“. Jako by to byl roztomilý zvyk, kterého se s věkem postupně zbaví, nebo díra v dásni, když mu vypadnou mléčné zuby. Kdyby věděli, jaké to je, být doopravdy stydlivý, nejen zpočátku trochu nejistý, určitě by se neusmívali. Kdyby jen tušili, jak se člověku sevře žaludek, jak se mu začnou potit ruce a není schopen ze sebe vysoukat nic, co by dávalo smysl. Není to vůbec roztomilé.

Moji rodiče se nikdy neusmívali, když to říkali. Znali mě líp než ostatní a já jsem vždycky měla pocit, že mi rozumějí, ale když mi bylo šestnáct, rozhodli, že bych svou plachost měla nějak překonat. A které místo se k tomu hodí víc než internátní škola, navíc s nimi po boku?

Tak nějak jsem chápala, jak k tomu rozhodnutí dospěli. Ale realita byla jiná. Od první chvíle, kdy jsme přijeli

k akademii v Evernightu a já spatřila tu obrovskou kamenou budovu, postavenou v gotickém stylu, jsem věděla, že nepřichází v úvahu, abych tady chodila do školy. Máma ani táta mě neposlouchali, a tak jsem je k tomu musela přinutit.

Potichu jsem prošla malým bytem, ve kterém jsme bydleli už měsíc. Za zavřenými dveřmi do ložnice jsem slyšela, jak máma lehce chrápe. Dala jsem si batoh přes rameno, pomalu stiskla kliku a vydala se dolů po schodech. Bydleli jsme v nejvyšším patře jedné z věží, což zní lépe, než jaké to ve skutečnosti bylo. To znamenalo, že jsem musela sejít po více než dvě stě let starých a tím pádem značně opotřebovaných a nerovných schodech. Podél dlouhého točitého schodiště bylo jen málo oken a světla ještě nesvítila, takže se mi v té tmě šlo dost obtížně.

Když jsem se natáhla po květině, v křoví to zašumělo. Vítr, pomyslela jsem si, ale nebylo to tak. Ne, to se jen křoví začalo rozrůstat. Rostlo tak rychle, že jsem to dokázala postřehnout. Z listů vyrazily úponky a trny a začaly se proplétat. Než jsem stačila utéct, byla jsem křovím skoro celá obklopená a větvičky, listy a trny mě obehnaly jako zed'.

To poslední, co jsem teď potřebovala, byly mé noční můry. Zhluboka jsem se nadechla a dál jsem sestupovala po schodech, až jsem došla do velké haly v přízemí. Byla to velkolepá místnost, jejímž účelem bylo příchozího nadchnout nebo na něj alespoň zapůsobit. Měla mramorovou podlahu, vysoký klenutý strop a barevná okna, která sahala od podlahy až ke krovu. Každé okno, kromě jednoho, které bylo z čírého skla, mělo svůj vlastní, kaleidoskopický vzor.